

(Ивана ся показва отъ далече).

Горко ми що гледамъ ! Явява ся тамъ изъ димящи тѣ пламаци, издига ся като изъ уста та на Ада, дяволъ тѣ на нощъ та. — Къдѣ да бягамъ ? Отъ далече ся взира проклетата въ мене, и ся приближава. Що да правя ? Прѣзъ крака та твърдо и твърдо ми ся увива вълшебно то кълбо, и прѣпятствува за да бягамъ. Тамъ трѣбва да гледамъ на смъртоносно то тѣло и да ся готвя за бой ! —

(Ивана приближава и пакъ стои).

Тя приближава, неща да я чакамъ тя да нападне първо ; съ молба ще ѝ падна отпрѣди, ще ѝ цѣлуна крака та, и ще моля да ми спаси живота ; тя е жена и ще ся смили чрѣзъ сълзитѣ ми. —

(като иска да измъзе, тя го засръшва).

✓ ЯВЛЕНИЕ СЕДМО.

Ивана. Монтгомери.

Ивана. Жертва си на смъртъ та, британска майка тя е родила !

Монтгомери. *(пада ѝ въ крака та).* Спри ся, о, застрашаваща ! Не погубвай беззащитнаго ; хвърлихъ отъ мене меча и щита, и безъ оръжие падамъ на подножие то ти, и моля покорно да не изгасвате свѣтлина та на живота ми. Освободете ма, оставете ма живъ съ откупъ. — Свободно живѣе баща ми въ Валюисъ, богатъ на имущества ; и всички тѣ тѣзи имущества петдесять села, всички ливади и морави ще принадлежатъ на твое то владѣние. — Съ богато злато ще ся откупи любимий синъ, като зачуе баща та, че той живѣе въ Француский лагеръ. —

Ивана. Лудий человекъ, изгубенъ си. Падналъ си въ ръцѣ тѣ на дѣвица та, гдѣто нѣма надѣжда ни за спасение, нито за откупъ. Когато нещастие то тя е прѣдало на крокодилска та сила, или въ ногтетѣ на свирѣпий тигъръ ; когато можешъ да откраднешъ мал-